

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **STILL, s.r.o.** se sídlem Slunečná 1/314, Svitavy, zastoupený JUDr. Evou Mlčochovou, advokátkou se sídlem ve Svitavách, Purkyňova 37, proti žalovanému: **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2008, č.j. 30 Ca 77/2007 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2008, č.j. 30 Ca 77/2007 – 21, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2008, č. j. 30 Ca 77/2007 - 21, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové (dále jen: „celní ředitelství“) ze dne 26. 3. 2007, č. j. 1987 - 02/07 – 060100 - 21, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Svitavy ze dne 23. 11. 2006, č. j. 8979/06 - 1164 - 024 o doměření daně z lihu za zdaňovací období listopad 2004 ve výši 27 588 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově shodné s námitkami, které stěžovatel uplatnil již v odvolacím řízení. Celní ředitelství se v rozhodnutí se všemi námitkami vypořádalo a velmi podrobně a důkladně objasnilo, proč nepovažuje právní argumentaci stěžovatele za důvodnou. Krajský soud se s hodnocením nedůvodnosti námitek stěžovatele plně ztotožnil, a proto na ně odkázal, neboť by bylo zcela nadbytečné říkat totéž pouze jinými slovy. Krajský soud dále uvedl, že v daném případě nedošlo k doměření daně na základě poznámky pod čarou č. 49 k § 70 zákona č. 353/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o spotřebních daních“), nýbrž na základě zákona samotného. Z uvedeného ustanovení totiž zcela jasně plyne, že v něm jsou stanoveny výše daní z lihu rozdílně, a to podle druhu či původu lihu. Právě pro líc

obsažený v destilátech ovocných z pěstitelského pálení byla stanovena výše daně odchylně od základní sazby, přičemž pojem lihu z pěstitelského pálení zákon o spotřebních daních neobsahuje. Obsahuje jej však zákon č. 61/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o lihu“) v ustanovení § 4, v němž je pěstitelské pálení vymezeno. V citovaném ustanovení je stanoven původ surovin, z nichž lze pěstitelské pálení provádět, povinnosti pálenice a pěstitele, ale především pak v odst. 6 stanoveno, že pěstitel je oprávněn si dát vyrobit v jednom výrobním období z vlastní dodané suroviny nejvýše 30 l etanolu zdaněného sazbou spotřební daně stanovené pro ovocné destiláty z pěstitelského pálení podle zvláštního zákona, a to i v případě, že se na vypěstování ovoce podílely osoby, které tvoří s pěstitelem domácnost. Toto ustanovení tak v podstatě říká, že líh vyrobený v pěstitelské pálenici pro jednoho pěstitele nad stanovenou horní hranici 30 l již není lihem pocházejícím z pěstitelského pálení, a proto také podléhá základní sazbě daně z lihu ve výši 26 500 Kč za 1 hl. Pokud stěžovatel toto zpochybňoval různými hypotetickými eventualitami a situacemi v souvislosti s možným chováním pěstitelů, nejsou tyto námitky podle krajského soudu v daném případě přiléhavé, neboť nenastaly. Při rozhodování o doměření daně vycházely daňové orgány z evidence stěžovatele, který pálil pro konkrétní osoby nad uvedený limit 30 l etanolu, přičemž i tuto „nadvýrobu“ nesprávně zdaňoval sazbou spotřební daně stanovenou pro ovocné destiláty z pěstitelského pálení. Je přitom zcela nerozhodné, z jakého důvodu tak činil. Za právně irelevantní označil krajský soud rovněž námitku, že zákon o spotřebních daních neupravuje sazby daně pro jednotlivé druhy lihu v závislosti na objemu výroby, když tento objem je dán zákonem o lihu. Nedůvodnými jsou též námitky vycházející podle stěžovatele z historického výkladu, když předmětem přezkumu byla právě jen daná věc a pro závěr o ní je zcela nerozhodné, zda obdobné věci v minulosti či u jiných daňových orgánů byly posuzovány jinak.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jej považuje za nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky sazby daně z lihu podle ustanovení § 70 zákona o spotřebních daních ve vztahu k definici pěstitelského pálení podle ustanovení § 4 zákona o lihu a příčinné souvislosti mezi výrobou většího objemu etanolu nad 30 l pro jednoho pěstitele a dodatečným vyměřením daně z lihu. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil, že definice lihu z pěstitelského pálení, jímž se podle něj řídí sazba daně z lihu v zákoně o spotřebních daních, je dána v ustanovení § 4 zákona o lihu, mimo jiné, objemem výroby lihu do 30 l etanolu na jednoho pěstitele a že nad tento objem se již nejedná o líh z pěstitelského pálení. V ust. § 4 zákona o lihu je upraveno provozování pěstitelského pálení a povinnosti pěstitele a provozovatele pěstitelské pálenice. Nikde však není uvedeno, co je a co není lihem z pěstitelského pálení podle objemu vypálení. V § 4 odst. 6 zákona o lihu je uvedeno pouze oprávnění pěstitele nechat si vyrobit v jednom výrobním období nejvýše 30 l etanolu. Za porušení této povinnosti se pěstitel dopouští přestupku a může být sankcionován uložením pokuty. Nikde v ustanovení není uvedeno, že provozovatel pěstitelské pálenice není oprávněn pro pěstitele vyrobit více než 30 l etanolu. Ze zákona o lihu ani ze zákona o spotřebních daních přímo nevyplývá, že pokud provozovatel pěstitelského pálení vyrobí pro pěstitele více jak 30 l etanolu, nejedná se již o pěstitelské pálení a že provozovatel musí líh zdanit vyšší sazbou. Stěžovatel se dále domnívá, že právě historický výklad je pro posouzení právní otázky důležitý, neboť pokud celní ředitelství tvrdí, že doměřování daně při překročení objemu výroby pro jednoho pěstitele je podmínkou vyjednání výjimky v Evropské unii pro pěstitelské pálení, měla by být úprava

zákonu o lihu týkající se pěstitelského pálení a úprava zákona o spotřebních daních týkající se sazeb daně z lihu odlišná od úpravy předcházející vyjednání této výjimky a hlavně přesná a umožňující jeden výklad. Předcházející právní úprava zákona o spotřebních daních, jakož i zákona o lihu je až na jinou výši sazby daně totožná se současnou úpravou, a přesto podle předchozí právní úpravy nebyla daň z lihu provozovatelům pěstitelského pálení nikdy doměřována, neboť to ze zákona nikdy nevyplývalo a nevyplývá to ani teď. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Celní ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo v plném rozsahu na kontrolní zjištění ve zprávě o daňové kontrole, odůvodnění svého rozhodnutí a napadeného rozsudku, se kterým se zcela ztotožnilo. Stěžovatel pouze opakuje žalobní důvody, které šly zčásti nad rámec odvolacích důvodů a celní ředitelství se k nim vyjadřovalo až před soudem. Z tohoto důvodu odkázalo i na své vyjádření k žalobě. To se týká zejména „historického výkladu“, kdy postupy dosavadních správců spotřební daně (které ani tehdy neměly oporu v zákoně a byly spíše projevem rezignace, což také mohlo vést k legislativním změnám) mají být apologetikou pro zachování stěžovatelovy praxe při „poskytování služby“ i za stávající právní úpravy. Pro právní řád České republiky, zejména ve veřejném právu, je příznačné, že právní normy mohou, a také mnohdy jsou, obsaženy ve více ustanoveních, často i více právních předpisů. Jen v jejich jednotě lze nalézt právo. Stěžovatel odmítnutím tohoto principu uměle vytváří legislativní mezery a opakuje fabulace situací, pro které by nemohl splnit své povinnosti plátce daně řádně. Z výše uvedených důvodů celní ředitelství navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 26. 7. 2006 byla u stěžovatele zahájena kontrola plnění povinností stanovených zákonem o spotřebních daních. Podle zprávy o kontrole daně spotřební z lihu bylo zjištěno, že údaje uvedené v daňových přiznáních stěžovatele za zdaňovací období červenec 2004 až červen 2005 nekorrespondují s údaji evidovanými v přihláškách k pěstitelskému pálení a s údaji uvedenými ve stvrzenkách za úhradu ovocné pálenky jednotlivými pěstiteli. Za zdaňovací období listopad 2004 bylo v daňovém přiznání uvedeno množství vybraných výrobků (etanolu) 72,22 hl a spotřební daň byla přiznána ve výši 960 526 Kč. Kontrolou záznamů bylo zjištěno množství vybraných výrobků (etanol) 71, 45 hl a výše spotřební daně 950 285 Kč. Částka spotřební daně uvedená v daňovém přiznání tedy byla o 10 241 Kč vyšší, než částka spotřební daně z lihu zjištěná při kontrole. Kontrolou záznamů v přihláškách k pěstitelskému pálení bylo dále zjištěno, že v období od 1. 7. 2004 do 30. 6. 2005 došlo k překročení zákonem povoleného limitu k pěstitelskému pálení, a to nejvýše 30 l etanolu na jednoho pěstitele v jednom výrobním období. Součástí zprávy o kontrole je také jmenný seznam pěstitelů, u nichž k překročení limitu došlo s uvedením výše překročení limitu v litrech etanolu. Na základě zjištění výroby nadlimitního množství etanolu v období měsíce listopadu 2004 v množství 208,8 litrů, přepočteném na 2,09 hektolitrů, byl vydán dodatečný platební výměr na spotřební daň z lihu, kterým byla stanovena spotřební daň na množství etanolu,

kteřé bylo plátcem nesprávně zdaněno sníženou sazbou. Výše spotřební daně byla vypočtena jako násobek 2,09 hl etanolu a rozdílu mezi základní sazbou a sazbou na líh obsažených v destilátech ovocných z pěstitelského pálení.

Ustanovení § 4 zákona o lihu pak stanoví podmínky pro provozování pěstitelského pálení, mezi nimi v odst. 6 stanoví, že pěstitel je oprávněn dát si vyrobit v jednom výrobním období z vlastní dodané suroviny nejvýše 30 l etanolu zdaněného sazbou spotřební daně stanovené pro ovocné destiláty z pěstitelského pálení podle zvláštního zákona, a to i v případě, že se na vypěstování ovoce podílely osoby, které tvoří s pěstitelem domácnost. Výrobním obdobím je doba od 1. července běžného roku do 30. června roku bezprostředně následujícího.

Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil, že je plátcem spotřební daně, neboť provozuje výrobu lihu v pěstitelské pálenici výhradně pro pěstitele a ze surovin dodaných pěstiteli a na tuto výrobu mu také bylo vydáno živnostenské oprávnění. Předmětem sporu v tomto případě je, zda dodatečné zdanění ovocných destilátů z pěstitelského pálení, vyrobených v množství překračujícím zákonem o lihu stanovený limit 30 l na osobu pěstitele v jednom výrobním období, základní sazbou daně je oprávněné či nikoliv.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jenom v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod pak výslovně stanoví, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Nejvyšší správní soud již dříve opakovaně vyslovil, že daně jsou v zásadě přípustným zásahem do vlastnického práva, ovšem při respektování principů právního státu. Stát může svou fiskální politiku realizovat jen v zákonných mezích respektujících požadavek základní právní jistoty daňového poplatníka (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2008, č. j. 5 Afs 129/2005 - 110, dostupný na www.nssoud.cz). Obdobně se ke stanovení daní v právním státě vyjádřil i Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, publikovaný pod č. 145 ve sv. 31, str. 291 Sb. ÚS.). Plátce daně tak v právním státě zcela legitimně očekává, že nejen vymezení druhu daní, podmínek, za jakých lze daň požadovat a vymáhat, ale také sazby daní jsou dány zákonem. S tím pak koresponduje možnost správce daně zasáhnout do vlastnického práva daňového subjektu, které je chráněno čl. 11 Listiny základních práv a svobod, pouze na základě zákona, tedy v případě stěžovatele uplatnit na ovocné destiláty z pěstitelského pálení takovou sazbu daně, kterou zákon pro danou kategorii výrobků stanoví.

Výrobky podléhající dani z lihu v základní sazbě daně jsou v ustanovení § 70 zákona o spotřebních daních specifikovány jako kategorie výrobků spadajících pod kód 2208 jednotného systému nomenklatury, a to s výjimkou ovocných destilátů z pěstitelského pálení, pro něž zákon stanovil sníženou sazbu daně. V citovaném ustanovení je odkaz na poznámku pod čarou, v níž je uveden § 4 zákona č. 61/1997 Sb., ve znění zákona č. 22/2000 Sb. Charakter poznámky pod čarou byl již několikrát předmětem posuzování Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, publikovaný pod č. 173 ve sv. 16, str. 259 Sb. ÚS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. srpna 2007, č. j. 5 Afs

105/2006 – 82, dostupný na www.nssoud.cz). Z této judikatury vyplývá, že stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování. Přesto však poznámka pod čarou může být ve spojení s některými právními argumenty významnou interpretační pomůckou. V daném případě zákon o spotřebních daních uvádí poznámku pod čarou u pojmu ovocné destiláty z pěstitelského pálení. Vzhledem k tomu, že zákon o spotřebních daních nedefinuje pojem „pěstitelské pálení“, může poznámka sloužit jako pomůcka interpretace pojmu „ovocné destiláty z pěstitelského pálení“, pro něž zákon stanoví sníženou sazbu. Odkaz na ustanovení § 4 zákona o lihu tak může případně přispět k odstranění pochybností ohledně podřazení určitého výrobku do kategorie zdaněné základní sazbou či zdaněné sníženou sazbou, např. v případě pochybností, zda určitý alkoholický výrobek (ovocný destilát) byl vyroben metodou pěstitelského pálení či nikoliv. Jazykový výklad ustanovení § 70 zákona o spotřebních daních však nevzbuzuje pochybnost o tom, že zákonodárce stanovil sníženou sazbu daně pro ovocné destiláty z pěstitelského pálení jako takové a základem daně je v tomto případě množství výrobků - ovocných destilátů z pěstitelského pálení. Zákon o spotřebních daních tedy nestanoví dvojí sazbu daně pro ovocné destiláty z pěstitelského pálení, např. podle vypáleného množství apod. V citovaném ustanovení zcela jednoznačně vyjádřena vůle zákonodárce zdanit tuto kategorii výrobků sníženou sazbou a tomu odpovídá oprávnění správce daně (celního úřadu) v souladu s výše uvedenými právními principy a judikatorními závěry zdanit ovocné destiláty z pěstitelského pálení pouze touto sazbou, což nezpochybnilo ani celní ředitelství a krajský soud.

V případě stěžovatele však podle argumentace celního ředitelství i krajského soudu lih zdaněný vyšší sazbou již nebyl lihem obsaženým ve výrobcích - ovocných destilátech - z pěstitelského pálení. Oprávnění zdanit „nadvýrobu“ základní sazbou podle celního ředitelství i krajského soudu vyplývá ze zákona o lihu, neboť snížená sazba daně je tímto zákonem omezena na množství 30 l na osobu pěstitele a nad toto množství se již nejedná o ovocné destiláty z pěstitelského pálení.

Daň z lihu je jednou ze základních kategorií spotřebních daní. Povinnost platit daň z lihu při uvádění alkoholických nápojů do oběhu vyplývá ze zákona o spotřebních daních, který stanoví také sazby daně pro jednotlivé typy produktů, nebo je případně zákonem výroba lihu od daně podmíněně osvobozena. Tato právní úprava koresponduje s právní úpravou spotřební daně v Evropském společenství, která je obsažena ve Směrnici Rady 92/83/EHS, ze dne 19. 10. 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „směrnice“). Tato směrnice v čl. 19 bod. 1 ukládá členským státům uplatňovat spotřební daň z lihu v souladu s touto směrnicí. Čl. 22 této směrnice, vzhledem k tradičním postupům výroby alkoholu z vlastních surovin pěstitelů v malých lihovarech v řadě členských států, umožňuje jednotlivým členským státům výjimku z pravidla stanoveného touto směrnicí, která spočívá v možnosti ponechat či upravit ve vnitrostátním právním řádu pro lih vyrobený malými lihovary nižší sazbu spotřební daně. Česká republika je jednou ze zemí, kde má pěstitelské pálení dlouhodobou tradici, čemuž odpovídá i právní úprava podmínek pěstitelského pálení v českém právním řádu v období před vstupem do Evropské unie, a to včetně limitu 30 l na osobu pěstitele. Z tohoto

důvodu Česká republika (obdobně jako další země, např. Maďarsko a Slovensko, které vyjednaly výjimku s omezením 50 l na osobu pěstitele) využila možnosti obsažené v čl. 22 směrnice a v rámci přístupových rozhovorů vyjednala možnost uplatňování snížené sazby na tento typ produkce. Tato výjimka (obsahově korespondující se stávající českou právní úpravou, včetně limitu 30 l na osobu pěstitele) byla uvedena v Aktu o přistoupení, Příloze č. II., kapitole 9 (publikovaném v Úředním věstníku L 236 ze dne 23. 9. 2003), který je nedílnou součástí Smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii (sdělení č. 44/2004 Sb.m.s.). Na základě citovaného Aktu je pro Českou republiku po vstupu do Evropské unie závazný požadavek směrnice v čl. 22 bod 6, který stanoví, že Česká republika může uplatňovat sníženou sazbu spotřební daně, která není nižší než 50 % základní vnitrostátní sazby spotřební daně z lihu, pro líh vyrobený pěstitelskými pálenicemi, které ročně vyrábějí více než 10 hl lihu z ovoce dodaného domácnostmi pěstitelů. Uplatnění snížené sazby se omezuje na 30 l ovocných destilátů vyrobených na domácnost pěstitele ročně, určených výhradně pro osobní spotřebu.

Z citované evropské právní úpravy vyplývá požadavek implementovat omezení 30 l na osobu ve vnitrostátním právním řádu České republiky zákonodárcem, avšak směrnice nestanoví konkrétní prostředky, jak toho docílit. Vnitrostátní právní úprava ale musí být s v souladu s příkazem eurokonformního výkladu vykládána souladně s požadavky směrnice. Požadavku čl. 22 bodu 6 směrnice odpovídá právní úprava obsažená v ust. § 4 odst. 6 zákona o lihu, které opravňuje osobu pěstitele nechat si vyrobit ovocný destilát pěstitelským pálením, a to v maximálním množství 30 l. Zákon tedy stanoví pěstiteli množství limit a jeho překročení je pak kvalifikováno jako přestupek (§ 17 odst. 1 písm. a) zákona o lihu), resp. správní delikt v případě, že je pěstitel právnická osoba či podnikatel (§ 17a odst. 1 písm. b) zákona o lihu). Ze systematického i logického výkladu ustanovení § 4 odst. 6, § 17 odst. 1 písm. a) a § 17 a odst. 1 písm. b) zákona o lihu vyplývá, že je to pěstitel, který má odpovědnost za porušení stanoveného limitu. Tuto povinnost má pěstitel ze zákona, neboť stát tímto způsobem omezil jeho sféru svobody nechat si z vlastních výpěstků vypálit ovocný destilát pro vlastní spotřebu. Obsahem ustanovení § 4 odst. 6 zákona o lihu tak není regulace vztahu mezi pěstitelem a výrobcem nebo mezi výrobcem a státem a není v něm ani stanovena žádná povinnost, která by byla uložena výrobcí. Je proto v rozporu s principem právní jistoty a se zásadou legality, aby se od tohoto vztahu mezi státem a pěstitelem odvozovala povinnost pěstitelské pálenice, která není zákonem stanovena a která by takto byla konstruována pouze na základě úvahy. Kontrola dodržování ust. § 4 odst. 6 zákona o lihu je svěřena nikoliv pěstitelským pálenicím, ale celnímu úřadu (§ 17b odst. 5 zákona o lihu), který měl na základě zjištění v rámci provedené kontroly postupovat v souladu se zákonem o lihu a nikoliv od porušení povinnosti pěstitele odvozovat povinnosti plátce daně a provádět pro účely stanovení daňové povinnosti stěžovatele „překvalifikaci“ nadlimitního množství ovocného destilátu z pěstitelského pálení na kategorii „výrobku, kdy se již nejedná o ovocný destilát z pěstitelského pálení“. Povinnost daň přiznat a zaplatit se může odvíjet jen od jejího jednoznačného zákonného stanovení, a nikoliv od porušení povinnosti stanovené jinému subjektu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 – 155, publikovaném pod č. 1778/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že: „...je třeba důsledně trvat na tom, aby podmínky zakládající daňovou povinnost...byly stanoveny v zákoně dostatečně jednoznačným způsobem. Připuštění opaku by bylo popřením požadavku legality zdanění (...) a principů právního

státu, z nichž vyplývá, že úmysl zákonodárce musí být vyjádřen způsobem, který odpovídá požadavkům na určitost a jasnost právních předpisů v podmínkách právního státu. Není-li tomu tak, nelze příslušná ustanovení aplikovat k tíži soukromé osoby, nýbrž k tíži státu.“.

Podle Nejvyššího správního soudu není uvedený výklad zákona o spotřebních daní a zákona o lihu v tomto případě ani v rozporu s požadavky čl. 22 bodu 6. směrnice, z nichž vyplývá, že Česká republika musí zajistit, aby uplatňování nižší sazby daně bylo limitováno 30 l na pěstitele v jednom výrobním období. Tento požadavek byl splněn tím, že je sankcionováno překročení stanoveného limitu pěstitelem. Posuzovat možnost aplikovatelnosti v praxi či dokonce efektivnosti této formy zákonné úpravy není úlohou Nejvyššího správního soudu, který nemůže nahrazovat funkci zákonodárce. Úlohou soudu je ochrana subjektivních práv fyzických a právnických osob před nezákonnými zásahy do těchto práv.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zdanění produktů, které si nechali pěstitelé u výrobce vypálit v rozporu s § 6 odst. 4 zákona o lihu nemá oporu ani v zákoně o lihu a ani zákoně o spotřebních daních, a proto rozsudek krajského soudu je v souladu s § 110 odst. 1 věta první před středníkem s.ř.s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu